

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλις ὀκτακόσα ὀγδοῦντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ἑστὴν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἕξ γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς, — ἕγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Ἰουλίου δεκάεξη,
τί θὰ γίνη ἂν δὲν βρέξη!

Δεκαεπτὰ μετρῶ,
καὶ τρέχω γιὰ λουτρό.

Περικλέτος. Φασουλῆς — ὁ καθένας σεβνταλῆς.

Π. Πολλοὶς ἡμέρας ἔχουμε νὰ κάνουμε παρέα.

Φ. Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Περικλῆ, τὰ πράγματα;

Π. Ὡραῖα!

Εἰς τοῦ Βισβάρδεν τὰ λουτρά ὁ βρασιλεὺς πηγαίνει,
καὶ σὰν γλεντᾷ ὁ βρασιλεὺς, αὐτό, θορῶ, σηκώνει
πῶς φαίνεται πολὺ καλὴ ἡ τωρινὴ μας θέσις,
καὶ εἶναι μ' ὅλους φιλικαὶ τοῦ ἔθνους μας αἱ σχέσεις.

Φ. Ἀμμ' οἱ καινούριοι ὑπουργοὶ πῶς σοῦ φανῆκαν πάλι;

Π. Κι' ἀπὸ τὸ Ρούφο πρὸ καλοὶ καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ῥάλλη.

Φ. Ὅλα ὥραϊα φαίνονται εἰς τὸ ἴδιό σου μάτι.

Π. Ἐσένα πῶς σοῦ φαίνονται;

Φ. Ἀνάποδα κομμάτι.

Π. Σὲ συμβουλεύω, Φασουλῆ, μαράζι νὰ μὴ βάζης,
καὶ ὅλα ἔσιγ' κι' ἀνοικτὰ καὶ σὺ νὰ τὰ κυττάζης.

Ἄν ὅπως πάντα ἡ πατρις εὐρίσκεται ἑστὰ ἴδια,
ἂν ὁ χρυσὸς μας βρασιλεὺς τὸ ρίχνῃ ἑστὰ ταξείδια,

ἂν κόμματα φυτρώνουνε καινούρια κάθε ἡμέρα,
ἂν τίποτα δὲν γίνεται μεγάλο κι' ἐδῶ πέρα,
ἂν λέγωνται μαγκουρηδες οἱ κύριοι πολῖται,
ἂν τὰς Ἀθήνας πλημμυροῦν ληστὰς καὶ λαποῦται,
ἂν ὁ καθένας μασκάρῃ γιὰ τὸ λαὸ φωνάζῃ,
κι' ἂν ἄρχοντά του ὁ λαὸς ὅποιον κι' ἂν εὖρη βγάλῃ,
ἐσὺ μὴ σκάνῃς, μάτις μου, κι' οὔτε λεπτό μὴ δίνῃς,
ἄλλοιῶς περὶ καὶ κόκκῳ, καυμένῳ, ὃ' ἀπομείνῃς.
Πρὸ πάντων τώρα, Φασουλῆ, ποῦ εἶναι κλοκατῆς,
ἡ στενοχώρια ἡ πολλὴ καθόλου δὲν συμφέρει.
Φασκέλωσε τὴν κάθε μιὰ πολιτικὴ κουβέντα,
καὶ σὰν τοὺς ἄλλους μας Ῥωμηοὺς χωρὶς φροντίδες γλέντα.
Κανεῖς ποτέ συλλογισμὸς τὸ νοῦ σου μὴ θολῶνῃ,
κατέβαινε ἑστὸ Φάληρο καὶ βλέπε τὸ μπαλόνι,
τῆς πριμαδόνας ἄκουε τοῦ Τσάχα μὲ ραχάτι,
ἑστὸ Μπαρμπουνάρα πῆγαινε καὶ ἑστὸ Μπαουλιώ κομμάτι.

καὶ πήγαινε καὶ 'στοῦ Δερσέν συχνά χωρίς μπιλέτο
νὰ βλέπης ἱπποδρόμια, γαιδάρους καὶ μπκλέτο,
καὶ τράβα 'στὴν Κολοκυθοῦ καὶ τράβα 'στὰ Σεπόλια,
καὶ κόδε φροῦτα καὶ ἀνθοὺς ἀπὸ τὰ περιβόλια,
καὶ μέσα 'στοῦ Δαμασκηνοῦ τὴ θάλασσα κολύμπα,
καὶ κάνε **κόρτε** δυνατὸ καὶ τῆς κοκόταις τσίμπα,
κι' ἄς βγάξῃ σύννεφα καπνοῦ τὸ στόμα σου κι' ἡ μύτη,
καὶ βλέπε τὸν **Ὑπερινό** καὶ τὸν **Ἀποσπερίτη**,
καὶ ἄκουε τοὺς θαλακκοὺς, μὰ δὶχως νὰ πληρωνῇς,
κι' ἀπ' τὴν πολλή σου τεμπελιά τὰ χέρια μὴ σηκώνῃς,
καὶ ἄφινε 'στὴ μύτη σου ἢ μυῖταις νὰ καθίζουν,
καὶ τὰ κουνούπια γύρω σου κι' ἡ σκνίπες νὰ βουίζουν,
κι' ἄς πάῃ εἰς τὸ διάολο τὸ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα,
οἱ Δήμαρχοι, οἱ Πάρεδροι κι' οἱ Συμβουλοὶ ἀκόμα.

Φ. Μωρὲ μὰ σκάτε, Περικλῆ... ποῦ ἔρθηκες τόση λίμα;
σ' ἀξίζει μὰ τὴν πίστι μου καὶ τῆς βουλῆς τὸ βῆμα.
Π. Βέβαιόν με, Φασουλῆ, καὶ δὲν θὰ μετανοιώσῃς,
θὰ γίνῃς βοδοκόκκινος κι' εὐθύς θὰ ξανανοιώσῃς.
Φ. Καλὰ μοῦ λές, βρε Περικλῆ... τι μ' ὤφε εἴ νὰ σκάνω;
τί μ' ὤφελει τὰ νεράτα μου γιὰ τίποτα νὰ χάνω;
Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, κι' ἐμπρός 'στὸν Φαληρέα
νὰ 'δοῦμε τὸν **Δεπλεμπιζή**...

Π. Ψυχὴ μου τί ὠραία!
Κι' ἀπόψε δὲ 'στὸ Φάληρο ὁ **Κεχαγιάς** θὰ γίνῃ,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα ἄνθρωπος πιστεύω δὲν θὰ μείνῃ.
Φ. Μωρὲ τί λές; ὁ Κεχαγιάς ἐβγήκε θεατρῆνος;
Π. "Ογι, κουτέ, ὁ Κεχαγιάς τῆς Τράπεζας ἐκείνος,
ἀλλ' ὁ **Σπανός** ὁ **Κεχαγιάς**, Ἀρμένιος Τραπεζίτης,
ποῦ τὸ κορμὶ τὸν 'τρέλλανε μὴς Τούρκας Ἀρροδίτης.
Φ. Ἐμπρός λοιπὸν 'στὸν Κεχαγιά...
Π. Μὰ ποῖος θὲ νὰ πληρώσῃ
γι' αὐτὴ τὴ διασκέδασι;
Φ. Ἐγὼ δὲν ἔχω γρόσι.
Π. Σὺ θὰ ξωδέψῃς σήμερα, διαόλου κκσιδιάρη.
Φ. Βρε ἀντε, ξεφορτώσου με...
Π. "Ορσε λοιπὸν στηλιάρε.

Δελτίον ἐξωτερικόν, ποικίλον καὶ πολιτικόν.

Καιρὸς νὰ ταξειδεύσωμε καὶ εἰς τὰ ἔξω μέρη,
νὰ 'δοῦμε πῶς περνοῦν κι' ἐκεῖ αὐτὸ τὸ κλοκαῖρε,
ὅπου καθὼς μὰς ἐσφίξε ἡ σίγουρα μὰς ψήνει,
ἢ ὅλους μέσα 'στοῦ Δαρνίου τὸ μέγαρο μὰς κλείνει.
"Ἄς 'δοῦμε 'στὴν ὑγεία τους πῶς τὰ περνοῦν κι' οἱ Γάλλοι,
οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ φίλοι μὰς οἱ ἄλλοι.

Ζέστη παντοῦ· ὁ ἥλιος σὰν φλογερὸ καμίνι
ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα φωτιά καὶ λαύρα χύνει.
Ἰδρῶνουν ὅλοι, δὲν 'μποροῦν οὔτ' ὥρα ν' ἀνεπαύουν,
κι' ὅπως ἐμεῖς 'στὸ Φάληρο, λουτρά κι' ἐκεῖνοι κύνουν.
Ἀπὸ γυμνοῦς ἐγέμισαν παντοῦ αἱ παραλίες,
καὶ τί κλά! δὲν ντρέπονται ἄλλοι οὔτ' αἱ κυρίες.

Μὰ μόνῃ ἡ πολιτικὴ δουλεύει νύκτα 'μέρα,
δὲν τὴν τρομάζει οὔτ' αὐτὴ ἀκόμα ἡ χολέρα·
ἐκείνη ζέστη τί θὰ πῇ καθόλου δὲν γνωρίζει,
κρύο, ἄρας, θάνατος ποτὲ δὲν τὴν φοβίζει.
Τί ἂν φλογίζεται καθεὶς καὶ καίει σὰν τὸν Κάιν;
ἰδοὺ οἱ Αὐτοκράτορες πηγαίνουν εἰς **Γαστάν**!

Καὶ βέβαια οἱ κύριοι ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπάγουν
γιὰ ν' ἀναπνεύσουν μοναχά, νὰ πιοῦν καὶ νὰ συμφάγουν.
Τίς οἶδε πόσα σχέδια ἐγκυμονοῦνται πάλι,
κι' εἰς τίνος θὰ ξεσπάσουνε τ' ἀνόητο κεφάλι!
Ἀλλὰ σ' ἐμὰς κανέν κανόν πιστεύω δὲν θὰ γίνῃ,
ἀφοῦ πολὺ πλησίον των ὁ βασιλεὺς θὰ μείνῃ.

Τώρα ἄς ρίψωμεν μακράν, πολὺ μακράν τὸ βλέμμα,
ὅπου Κινέζων χύνεται μαζί καὶ Γαλλῶν αἷμα,
ὅπου ὁ ἄγριος Τουδούκ ἀπὸ θυμὸ ἀφρίζει,
καὶ πρὸ τῶν Γάλλων μελανὴν σημαίαν κυματίζει,
ἐνῶ ἐκεῖνοι τρίζουνε τὰ δόντια πρὸς ἐκεῖνον,
καὶ δὲς του κανονοβολοῦν μὲ λύσαν τὸ Τογκίνον.

Τί παλαβοὶ ἄληθινὰ αὐτοὶ οἱ Ἀναμίται!
νὰ θέλ' ἡ δημοκρατικὴ Γαλλία—φαντασθῇτε!
μὲ τὴν αὐταπάρνησιν νὰ τοὺς καθυποτάξῃ,
καὶ ὁ Τουδούκ ἀπὸ θυμὸ γιὰ τοῦτο νὰ φρυάξῃ!
"Ε! μὰ γι' αὐτὸ πολιτισμὸς τί εἶναι δὲν θὰ μάθουν,
καὶ μόνο τὸ κεφάλι τους θὰ πατήρ σ' ὅ,τι παθουν.

Ἀλλὰ ὅποιος θόρυβος τὰ ὦτα μὰς προσβάλλει!
ἰδοὺ ὁ Ἀγγλος ὁ Νορθκῶτ ἀκούεται καὶ πάλι.
Καὶ λέγει: «πρέπει ὁ Λεσσέψ ἀπ' τὸ Σουέζ νὰ φύγῃ»
ἀλλὰ κι' ὁ Γλάδστων φοβερός τὸ στόμα του ἀνοίγει,
τὸν ἀντικρούει, πλὴν εὐθύς κι' ἄλλοι πολλοὶ ὀρθοῦνται,
θυμόνουν, ἀγριεύουνε, σχεδὸν ξυλοκοποῦνται.

Πρέπ' ἡ διώρυξ τοῦ Σουέζ νὰ ᾔναι ἐλευθέρη,
εἰς τὴν Εὐρώπην νὰ ἔρχεται ἀμέσως ἡ χολέρα.
Καὶ τί σημαίνει τάχατε ὀλίγους ἂν θερίσῃ;
τὸ Ἀγγλικὸν ἐμπόριον ἄρκει νὰ ὠφελήσῃ.
Ἰδοὺ γιὰτὶ ὁ σὺρ Νορθκῶτ ἐξύπνησε καὶ πάλι,
καὶ οἱ **Τζῶν Μπούλ** διώρυγα θὰ μὰς ἀνοίξουν κι' ἄλλη.

Πλὴν πέραν τούτων τῶν φωνῶν ἐκεῖ κοντὰ 'στὸν Νεῖλον,
ὅπου φωλεύουν στρατιαὶ μεγάλοι κροκοδείλων,
ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀραμπῆ ἐκεῖνον ἐκδικεῖται,
χωρὶς κανένα Σέϋmour ἢ ἄλλον νὰ φοβῇται.
Ἐνα δρεπάνι κοφτερό 'στὸ χέρι της σηκώνει,
κι' ὅπου διαβῇ κοψίματα καὶ κίνησις καὶ πόνοι.

Μὰ ἴσως τέλος τῆς φανοῦν μικροὶ αὐτοὶ οἱ τόποι,
καὶ ὅπως θέλει ὁ συρμός ἐλθῇ καὶ 'στὴν Εὐρώπην.
Τότε ὁ κύριος Νορθκῶτ νὰ 'δοῦμε τί θὰ γίνῃ,
ὁ **Σαλεμέλ** καὶ ὁ **Βισμάρκ** κι' ὁ **Γλάδστων** κι' ὁ **Μαντσίνη**.
Νὰ 'δοῦμε ὁ καθεὶς γιὰ ποῦ τὸ φύσημα θὰ πάρῃ,
ὅσο γιὰ μὲ φαντάσθητε, μὲ λένε....

Τρεμουλιάρη.

Ἐκάναμε καὶ ταξειδάκι μὲ τοῦ Γουδῆ τὸ βαποράκι.

Τρικούβεστη, **Ῥωμέϊκη** παρέχ
'στὴν Αἴγινα ξεινήσε νὰ πάρῃ,
μὲ μία πολυπόθητη ἰδέα
νὰ πῇ καὶ νὰ γλεντίσῃ καὶ νὰ φάῃ.
Ἐδιάλεξε μιὰ ὁμορφὴ ἡμέρα,
καὶ φθάνει ἐπὶ τοὺς ἐκεῖ πέρα.

Ἡ Αἴγινα ἐξοχικὸ νησάκι,
'στὰ κύματα τὰ γαλανὰ βιγμένο,
παράξενο 'στοὺς τρόπους του λιγάκι,
μ' ἀγαπητὸ καὶ πολυχαιδμενόν!
Πέτραις πολλαῖς καὶ ζέστη περισσὴ
τῆς Αἰγίνας τὸ ἐνδοξὸ νησί.

Διακόσια δέκα πέντε καφενεῖα,
δέκα ὅκ-ὡ σπητάκια 'στὴ σειρά,
ἀραδιασμένα 'κεῖ 'στὴν παραλία
λαμποκοποῦν 'στὸν ἥλιο καθαρὰ.
Κοκέτικο νησί ἀληθινὰ,
καὶ ὁποῖος πάει 'κεῖ καλοπερνᾷ.

Καὶ ἔχουνε κι' αὐτοὶ τὸ δῆμαρχό τους,
καὶ τὰ προγράμματά τους τὰ μεγάλα,
κι' ἐκεῖνον τὸν λαμπρὸ Ἠγούμενό τους,
γλυκότησουχτο κρασί καὶ τόσα ἄλλα.
Τὴ γλυκοκυματοῦσα θάλασσά τους,
καὶ ξέρουνε νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους.

Ἐκεῖ Βωδὲ ποτὲ δὲν θ' ἀπαντήσῃς,
οὔτε τοῦ Τσόχα ἀγριαὶ φωνάρες,
καὶ ἡσυχος 'στὴν πόλι θὰ γυρίσῃς
χωρὶς παλμούς καὶ ἀμαξοαντάρες.
Περνᾷς ζωὴ χαρούμενη, χρυσή,
'στῆς Αἰγίνας τὸ ζηλευτὸ νησί.

Δὲν ὁμιλοῦν ἐκεῖ πολιτικά,
μὰ ἔχουν ὁκαδάρικα μπαρμπούνια,
καὶ κοριτσάκια παίζουνε γλυκά,
καὶ τρέχουν 'στὰ σοκάκια των... γουρουνάκια
Σὲ ἀγαπᾷ θαλασσινὸ νησάκι
κι' ἀγάπα με τὸ φίλο σου...

Γραννέκη.

— "Ε! σύ, παλῆ Πρωθυπουργέ μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο,
σὲ διατάσσω νὰ μ' ἀκούς εἰς ὅ,τι καὶ ἂν θέλω.

— "Ὁ! κύριε Χαρίλαε μὲ χαμηλὸ καστόρι,
εἰς ὅ,τι μὲ προστάζετε θ' ἀκούω μὲ τὸ ζόρι.

— Νά, τὸ ψήλὸ 'στὸ χαμηλὸ ἄς σκύψῃ τὸ κεφάλι,
ἄλλοιῶς, Τρικούπη τοῦ ψήλ' οὐ, σὲ παύω σὰν τὸν Ῥάλλη.

Διάφορα μαζώματα και στιχωνικατώματα.

Τὸ Φάληρο εἰτούρκεισε καὶ ἐφόρεσε σκαλῶρι
καὶ ἄλλαξε τὴν πιστι τοῦ, ποῦ νὰ μὴν εἶχε σώσει,
καὶ ὅπως πρῶτα ἄρχισε νὰ μᾶς κρατῇ καμὰρι,
καὶ πάλι μᾶς ὑπόσχεται νὰ παρῇ καὶ νὰ δώσῃ

Λεπτεμπιτζῆς χόρ-χόρ ἄγᾶς, ὀνόματα ἀφράτα,
πιλάφια πολυθούτυρα αὐτὰ μᾶς ἐνθυμίζουν,
χαρέμια ὅλο μυωδιᾶς καὶ ὠμορφικῆς γεμάτα,
καὶ παχουλαῖς χανούμισαις στὸν ὕπνο μᾶς χαρίζουν.

Πῶς ἤθελα νὰ μ' ἐκλεινῃ καὶ ἐλένα σὲ χαρέμι,
νὰ ξεπλωνόμουν σὲ σοφᾶ με ναργελέ στὸ πλάϊ,
ἢ καθε μιά χανούμισα στὸ λόγο μου νὰ τρέμῃ,
στὴν ἀγκυλιά μου νὰ πετᾷ καὶ νὰ γλυκογελάῃ.

Στὸ δεξιὸ χέρι μου ἦ μὲ καὶ στ' ἀριστερό ἦ ἄλλη,
τὸ καθε ἓνα δάκτυλο νὰ σφίγγῃ καὶ ἀπὸ μιά,
ἀπὸ τὰ πόδια νὰ ἄρχιζαν καὶ ἔως στὸ κεφάλι
νὰ με περιτριγύριζαν ἀφρόπλαστα κορμιά.

Καὶ σχέδια νὰ ἔκανα ἐκεῖ πολιτικά,
καθὼς σὲ ἄλλη ἐποχὴ ὁ Στέφανος ὁ Ξένος,
νὰ ἐμεθοῦσα μ' ὄνειρα καὶ με φιλιὰ γλυκὰ
καὶ ἀπὸ ἀφιόνι καὶ χασίς νὰ ἤμουν ζαλισμένος!

Ὅλου τοῦ κόσμου αἱ φυλαὶ θὰ ἦσαν ἐκεῖ πέρα,
θὰ ἔβλεπε καὶ Τούρκικαις ἐκεῖ καὶ Κιρκασίαις,
Ἀρμένικαις καὶ Ἀράβικαις θὰ μοῦκαναν ἄερα,
καὶ θὰ με σφικταγκάλικζαν θερμαῖς Ἀνδελουσίαις.

Ἀλλὰ ποῦ με πρέστυρεν ὁ κύρ Λεπτεμπιτζῆς!
ἐμπρὸς λοιπὸν — Μία φορὰ καὶ ἓνα παληὸ καϊρό
ἔζυσε ἓνας βρωμερός, κουτός στραγκαλτζῆς,
καὶ εἶχε κορίτσι ὠμορφο καὶ λίγο πονηρό.

Δὲν ξέρω ποῦ τὸ ἔμαθε ὁ μπένης ἐκεῖ κάτου
καὶ ἀμέσως ἔβγαλε στὸ νοῦ ἀμαρτωλὸ σκοπὸ,
μὲ σκέρτισο τοῦ τὴν ἀρπαξὲ ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά του
καὶ τῶρα κατὰχάβατε τί θέλω νὰ σᾶς πῶ.

Ἀστρίν, Ἀννί καὶ Κουαρίν καὶ Νεμζαδρ, ψυχὴ μου!
μὲ τὴν παχουλοστρόγγυλη καὶ ἀφράτη Σιρανού,
τὰ μόνια παρκαδεῖσαι καὶ ἐπίγεια οὐρὲ μου
μὲ τρέλλαναν, με ζούρλαναν, μοῦ σήκωσαν τὸ νοῦ.

B.

Μ' ᾶ; ῥίξωμε καὶ μιά ματιά καὶ ἀπάνω στὴν Ἀθήνα,
ὁ κύρ Δερσέν ἐσκέρθηκε μπικλέτα νὰ μᾶς στήσῃ,
καὶ τέλος ἀπερᾶσισε ἢ νὰ τὸν φάῃ πείνα,
ἢ νὰ μ' ἐμπερᾶτῃ μιά βραδυὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ.

Καὶ εἶναι ἀξέπαινος ὁ ζῆλος τοῦ πολὺ,
καὶ ἀπὸ βράδυ ὡς πρωὶ καὶ ἀπὸ πρωὶ ὡς βράδυ
μὲ τ' ἀδειανὰ καθίσματα μονάχος τοῦ μιλεῖ,
καὶ βγάζει καὶ τὸν Ριγκολῶ, τῆς δόξης τοῦ σημά.

Ἀντίκρυ τὰ Ὀλύμπια με πρὶν αἰετὶς δεκοκτώ,
μὲ μιά κοτράλιτο ξεκουστή γιὰ τὸ κομψὸ ποδαῖο,
παρουσιάζουν θέαμα καὶ ἄκουστα φρικτὸ,
καὶ ἀποτελοῦν με τὸν Δερσέν ἀθάνατο ζευγάρι.

Ὁ κουκλοσιδηρόδρομος τοῦ πηλαιοῦ Φαλήρου,
ὅπου σκορπᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τῆς σπύθικας σὰν ροκέτας,
καὶ πάει καὶ ξεναρχέται διὰ μεγάλου γύρου
καὶ βάζει ἑστὸ κεμέρι τοῦ τοῦ κόσμου τῆς γαζέτας.

Καὶ παρκατάω ἡ Μιουλά καὶ ἡ φίλη Ἀιδέ,
ὁ κύριος Παρίδεισος σιμά καὶ ὁ Ἀπόλλων,
καὶ κάποτε ὁ ξεκουστὸς καὶ αἰθέριος Βωδέ,
ἰδοὺ τί ἀπαρτίζουνε τῶν Ἀθηναίων τὸ ὄλον.

Εἶχα καὶ ἄλλα νὰ σᾶς πῶ, ἀλλὰ — μὲ τὴν ἀλήθειαν
κουράστηκε τὸ χέρι μου στίχους πολλοὺς νὰ γράφῃ
μάθετε πῶς ἡ ποίησις δὲν εἶναι κολοκύθια,
καὶ υποφέρουνε πολλὰ οἱ δημοσιογράφοι.
Γιὰ τοῦτο, ἀναγνώσται μου, καὶ ἐγὼ σᾶς χαίρεται,
καὶ γιὰ λουτρό Χορχόρ-Ἀγὰ στὸ Φάληρο πετῶ.

Ταῦτα καὶ μένω βίαιος,
Γιαννάκης Περιγραφικός.

Στίχους πολλοὺς μᾶς ἔστειλαν καὶ ἀπὸ τὰ Λεσχινά...
θᾶχρη καὶ ἐκεῖ, ὡς φαίνεται, ἡ ποίησις φθινά,
καὶ ἐκεῖ ὁ ἥλιος βέβαια παραπολὺ θὰ καίῃ,
καὶ εἰς τῶν στίχων τὸν σῶρον μόνος αὐτὸς θὰ πταίῃ.

Εὐχαριστῶ τὸν ποιητὴν τοῦ τόσο μ' ἀγαπᾷ,
πλὴν ἄσχημα δὲν θάκανε, θαρρῶ νὰ σιωπᾷ
ἀν' ὅμως θέλῃ καὶ ἄλλοτε στίχους σ' ἐμᾶς νὰ στείλῃ,
νὰ ᾄδῃ ὀλιγώτεροι, κομψότεροι, ποιηταῖοι.

Τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς τὸ γράφει
μὲς στοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει με μανδρί,
με τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους,
καὶ με κάποιον τορναδόρους.